

Список використаних джерел

1. Зернецька О. Інформаційна безпека в інформаційному суспільстві: глобалізаційні загрози та ризики. *Інформаційне суспільство: Антологія*. Київ: ІМВ, 2018. С. 315–323.
2. Дідик В. Ю. Проблеми впровадження культури безпеки в Україні: аналітична доповідь. Київ: НІСД, 2018. 256 с.
3. Галамба М. Інформаційна безпека України: поняття, сутність та загрози. *Інформаційні технології в освіті*. 2018. С. 38–43. 2019. № 2. С. 11–18.
4. Парахонський Б. О. Міжнародне безпекове середовище: виклики і загрози національній безпеці України. Київ: НІСД, 2019. 56 с.
5. Кудлай В. О. Інформаційно-комунікаційної безпеки в суспільстві. *Вісник Маріупольського державного університету*. Серія: Філософія, культурологія, соціологія. 2018. Вип. 10. С. 97–104.

Зарудняк Вікторія Ігорівна

(наук. керівник – канд. пед. наук Яворська Т. М.)

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

ВАЖЛИВІСТЬ ФОРМУВАННЯ ЦИФРОВОЇ КУЛЬТУРИ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Інформаційне суспільство – це суспільство інтерактивних обмінів, мобільних та віртуальних взаємодій, трансформацій. Його потрібно розглядати як крок до формування нового типу взаємин влади і суспільства, побудованого на моральних принципах управління, з погляду понятійно-ціннісної платформи і методології спілкування з громадянами, без кордонів і зайвих бюрократичних надбудов, зі стратегією збереження укладу корінних народів, їхньої ідентичності [1].

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р. № 67 схвалено Концепцію розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 рр. та затверджено план заходів щодо її реалізації.

Серед основних цілей цифрового розвитку держави Концепцією визначено, зокрема, розвиток та поглиблення цифрової компетенції громадян для забезпечення їхньої готовності до використання цифрових можливостей, а також подолання супутніх ризиків. Концепція передбачає здійснення заходів щодо впровадження відповідних стимулів для цифровізації економіки, суспільної та соціальної сфер, усвідомлення наявних викликів та інструментів розвитку цифрових інфраструктур, набуття громадянами цифрової компетенції, а також визначає критичні сфери та проекти цифровізації, стимулювання внутрішнього ринку виробництва, використання та споживання цифрових технологій.

Відповідно до п. 3 Положення про Міністерство цифрової трансформації України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856, існує чіткий перелік сфер реалізації діяльності Міністерства. Зокрема, визначено напрями державної політики, пов'язані з процесами цифровізації. Питання розвитку цифрових навичок та цифрових прав громадян об'єднано в одну сферу, що вказує на комплексний підхід держави. Державою створюються умови для забезпечення громадянам можливості розвитку своїх цифрових навичок [3].

В умовах сьогодення спостерігається швидкий темп розвитку інформаційних технологій, невпинно зростає кількість користувачів мережі Інтернет, постійно

з'являються різні пристрої, покликані спрощувати життя сучасної людини. Такі зміни впливають на всі сфери життя та вимагають формування цифрової культури в інформаційному суспільстві.

Цифрова культура – це система правил поведінки людини, яких вона дотримується під час використання інформаційно-комунікаційних технологій.

Цифрова культура поділяється на такі види [2]:

– матеріальна (технічні системи сучасних цифрових пристроїв: комп'ютери, смартфони, цифрові фотокамери з відповідним ПЗ);

– функціональна (соціальна);

– символічна, оскільки символічна природа цифрової культури, яка формується в логіці цифрового кодування і розвитку мов програмування, не викликає сумнівів;

– ментальна, який стосується вкоріненості культури в психічне життя людей (цей рівень цифрової культури торкається дискусійних питань прийняття чи відкидання технологічного імперативу, нових звичок роботи з інформаційними даними тощо);

– духовно-ціннісна, що вміщує цінності цифрової культури в національному, міжнародному, релігійному, соціально-політичному, метафізичному контекстах [4].

Поряд із поняттям «цифрова культура» існують поняття «комп'ютерна культура», «кіберкультура», «мультимедійна культура» тощо.

До компонентів цифрової культури зараховують:

– раціональне споживання інформації – критичне мислення, що стосується кількості та якості сприйнятої інформації і вміщує пошук (вибір достовірних та надійних інформаційних джерел), інтерпретацію (надання переваги фактам, ніж думкам), дослідження (глибокий аналіз інформації для формування висновків) й оцінку (погляд на інформаційне повідомлення з різних аспектів);

– цифрову грамотність, тобто вміння користуватись сучасними ІТ та програмним забезпеченням, особливо у професійній діяльності;

– ІТ – волонтерство – використання ІКТ не лише для власних потреб, але й для вдосконалення навколишнього світу;

– «зелене» використання інформаційних технологій («Greening IT»), участь у вирішенні екологічних проблем, спричинених інформаційним прогресом.

Цифрова грамотність передбачає вміння користуватися сучасними інформаційними технологіями та програмним забезпеченням з урахуванням усіх можливостей, що надає інформаційний прогрес, зануреність особистості в цифрове середовище.

Цифрова компетентність – це готовність людей до опанування й застосування цифрових технологій [5].

Отже, цифрові технології стрімко розвиваються та посідають вагоме місце в житті кожної людини. Інформаційне суспільство висуває все нові вимоги до особистості стосовно рівня її цифрової культури, використання нових інформаційних технологій у своїй життєдіяльності, спроможність ефективно використовувати сучасну комп'ютерну техніку та інформаційні технології.

Цифрова культура потребує від кожної людини широкого спектра навичок і компетенцій, що необхідні для використання цифрових технологій, є показником сформованих інформаційно-комунікаційних компетентностей, інформаційної грамотності та є невід'ємною частиною сучасного інформаційного суспільства.

Список використаних джерел

1. Биков В. Ю., Овчарук О. В. Оцінювання інформаційно-комунікаційної компетентності учнів та педагогів в умовах євроінтеграційних процесів в освіті: посібник. Київ: Педагогічна думка, 2017. № 1 С. 163.

2. Гуржій А. М., Овчарук О. В. Дискусійні аспекти інформаційно-комунікаційної компетентності: міжнародні підходи та українські перспективи. *Інформаційні технології в освіті*. 2018. № 3. С. 38.

3. Овчарук О. В. Рамка цифрової компетентності для громадян: європейська стратегія визначення рівня компетентності в галузі цифрових технологій. Педагогіка і психологія. *Вісник Національної академії педагогічних наук України*. 2018. № 1(98). № 2. С. 31.

4. Скворцова С. Професійна компетентність із техніки та науки. *Методичний поради́ник*. Вип. 8(56). № 32(608). 2011. № 4. С. 9.

5. Семенюк Н. Необхідність інформаційного супроводу освіти впродовж життя. *Гілея: науковий вісник: зб. наук. праць*. Київ: Гілея, 2013. Вип. 78(11). № 5. С. 294.

Федоренко Анастасія Юрїївна
(*наук. керівник – д-р філол. наук, професор Лукаш Г. П.*)
Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

ПОНЯТТЯ, СТРУКТУРА ТА ОЗНАКИ ВЕБСАЙТУ

На порозі ХХІ ст. організація ефективного управління робочими процесами у різних сферах життєдіяльності суспільства неможлива без використання сучасних інформаційно-комп'ютерних технологій. Особлива роль у цьому процесі належить глобальній мережі Інтернет, яка є інтерактивним засобом масової комунікації та формує віртуальну реальність, що є складовою діяльності інтернет-суспільства. Одним із невід'ємних елементів функціонування мережі Інтернет є вебсайти, які забезпечують належний комунікаційний процес між всіма учасниками віртуального простору.

Перший вебсайт був побудований Тімом Бернерсом-Лі і запущений 06 серпня 1991 р. Сьогодні поняття вебсайту все більше використовується в різній документації, зокрема у нормативно-правових актах. Відповідно до наказу Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України та Державного комітету зв'язку та інформатизації України «Про затвердження Порядку інформаційного наповнення та технічного забезпечення Єдиного веб-порталу органів виконавчої влади» від 25 листопада 2002 р. № 237/225 вебсайт визначено як сукупність програмних та апаратних засобів з унікальною адресою у мережі Інтернет разом з інформаційними ресурсами, що перебувають у розпорядженні певного суб'єкта і забезпечують доступ до юридичних та фізичних осіб до цих інформаційних ресурсів та інші інформаційні послуги через мережу Інтернет; вебпортал – вебсайт, організований як системне багаторівневе об'єднання різних ресурсів та сервісів для забезпечення максимальної можливості доступу до інформації та послуг [6].

До визначення поняття вебсайту варто підходити насамперед з позиції права інтелектуальної власності, враховуючи те, що вебсайт в загалом та окремі інформаційні ресурси, розміщені на ньому, частіше розглядаються як інформаційний продукт, створення і оборот яких регулюється нормами права інтелектуальної власності.

Усім відомо, що вебсайт – сукупність вебсторінок та залежного вмісту, доступних в мережі Інтернет, які об'єднані як за змістом, так і за навігацією під єдиним доменним ім'ям [1].

М. В. Гура розуміє «інтернет-сайт» як відокремлений, логічно завершений елемент мережі Інтернет, створений на основі технології посилань, що розташовані на сервері (інакше кажучи, його називають host), який має свою унікальну адресу (URL). За допомогою цієї унікальної адреси може отримати доступ будь-який користувач мережі